

z.g. „blinker” vastgezet kan worden. Een „blinker” is een soort scharnier. De onderste helft zit vol kuiltjes (in groepjes van zes) en de bovenste helft bevat twee rijen gaatjes, die juist op een groepje van zes kuiltjes van de onderste helft passen. Daartusschen wordt het papier gelegd en we kunnen beginnen te schrijven. Dit gebeurt met een prikpen: een ijzeren pennetje met van boven een houten knopje. Alleen, het schrijven gaat niet zooals bij ons van links naar rechts, maar juist omgekeerd, want met de prikpen drukken we kuiltjes in het papier en ontstaan er dus aan den anderen kant bobbeltjes, die de voelbare leestekens vormen. Ge begrijpt natuurlijk, dat we dan ook spiegelschrift moeten schrijven. Over de eerste bladzij heeft men misschien een uur werk, maar na een paar dagen gaat het al in een kwartier. Wie goed bij kas is, koopt zich een braille-schrijfmachine, wat nóg vlugger gaat, en waarmee men geen spiegelschrift heeft te schrijven.

De moeilijkheid van het prikken van braille-boeken zit niet in het lezen van de teekens, of het wennen aan het spiegelbeeld daarvan. Er schuilen heel andere addertjes onder 't gras: dat zijn gebrek aan zorgvuldigheid, nauwkeurigheid, doorzettingsvermogen, geduld. Men kan bij het overprikken van een boek nooit te nauwgezet zijn. Eén puntje kan den heelen zin wijzigen. Als een blinde een boeiend verhaal leest en het toppunt van dramatische spanning is bereikt, waar de hoofdpersoon met tranen in zijn stem vraagt: „Ben jij daar, jongen?” zal er, wanneer de d een puntje te veel heeft, staan: „Ben jij gaar, jongen?” Op zoo'n manier kan men natuurlijk de zotste combinaties krijgen.

Zorgvuldigheid is ook hierom gewenscht: het braille-papier moet natuurlijk van de allerbeste kwaliteit zijn, de punten moeten er lang op bewaard blijven, vandaar, dat braille-papier nogal kostbaar is.

En verder: laat er vooral eenheid zijn in de manier van prikken. Er zijn er zooveel, die er van die particuliere eigenaardigheden op na houden: De één vergeet den naam van den schrijver, een ander den titel van het boek, een derde vergeet te nummeren of nummert verkeerd, weer een ander gebruikt papier van zich zelf, maar dat voor brailleschrift veel te zacht is; nummer vijf laat de marge aan den kant te smal, enz. Ik zou daarom voor het prikken van braille-boeken de volgende hoofdregels willen vastleggen:

- 1e. Schrijf op de eerste bladzij den volledigen titel, auteur(s) en uitgever, als het kan, óók met inkt.
- 2e. Begin op iedere bladzij het goede nummer te zetten (als men een Engelsche lei gebruikt natuurlijk in den linkerbovenhoek).
- 3e. Laat een behoorlijke marge vrij, opdat bij het inbinden de punten niet te lijden hebben.
- 4e. Druk alle punten even sterk door, opdat men een gelijkmatig schrift verkrijgt.
- 5e. Maak de boeken niet dikker dan pl.m. 120 bladzijden.
- 6e. Gebruik alleen het allerbeste papier.
- 7e. Vóór alles, wees nauwkeurig!
- 8e. Wanneer men niet van iets zeker is, informeere men even bij het instituut, waarvoor men werkt.

Indien allen volgens deze principes werken, móeten de boeken goed worden. Een ideaal, maar dat nog heel, heel in de verte schemert, zou zijn, één centraal bureau, dat, gefinancierd door een op te richten vereniging, over een voldoende aantal prikkers en priksters kon beschikken en de boeken kon leveren en vermenigvuldigen voor, laten we zeggen alle Prot. Christelijke verenigingen, die zich voor blindenzorg interesseeren.

214

In overleg met de Roomsche en neutrale blinden-verenigingen kon men dan een nationaal braille-kortschrift ontwerpen en toepassen. Want dat is ook wel merkwaardig voor ons land: Engeland, Duitschland, Frankrijk, enz., allen hebben één bepaald kortschrift. Nederland heeft het nog niet verder gebracht dan een stuk of vier, vijf ontwerpen, waarvan er sommige onlogisch of waardeloos zijn. De één gebruikt dit systeem, een ander dat, al of niet door de blinden zelf individueel gewijzigd. Wat zou het niet prachtig zijn en wat zou er een tijd en papier bespaard worden, als we in ons land ook één systeem hadden voor kortschrift. Men kon dan den Bijbel, de Psalmen en Gezangen er in overbrengen. Ter vergelijking, welk een geweldige ruimte de braille-boeken noodig hebben, ziet u op de foto boven dit artikel geplaatst, den Bijbel van het Chr. Blindeninstituut Bartimeüs te Zeist. Er boven op ligt ter vergelijking een gewone Bijbel.

Men klaagt in dezen tijd wel eens over verveling. Helaas! Maar gij, die u verveelt, ziet gij hier geen ruim arbeidsveld voor u? Neen, het prikken van braille-boeken is geen werk, waarvoor men in het publiek geëerd wordt, het is geen werk, waarvoor men de loftuitingen dagelijks incasseeren kan. Dit is liefdewerk zonder meer... De eenige lofprijzing, die men krijgt, ligt in de woorden van den stillen blinde, wanneer hij over de eerste bladzij voelend, zachtjes zegt: „Ha, dat is een prettig boek, want het is geprikt door mevrouw of mijnheer of mejuffrouw die en die...” En uw oor kan niet hooren wat uw hand heeft gedaan. Maar daarom kan er wel een zegen in liggen voor den blinde en misschien ook voor eigen hart.

HET IJZER

In een tang werd ik gehecht,
In een knettrend vuur gelegd.
Om mij naar Zijn wil te vormen
Laat Hij mij van vlam omstormen.

Hoe de tocht'ge blaasbalg raast
En de gloed al heeter blaast,
Die mij slaat met blauwe striemen
En mij bloedend gaat doorpriemen,

Hoe dit brandt en hoe dit steekt,
Tot ik gloeiend ben doorweekt,
En ik lig in de geduchte
Greep verbleekend te verzuchten.

'k Werd verlost en dacht: 'k genees,
Toen een lompe hamer rees
En met een luidruchtig schallen
Klinkend op mij neer kwam vallen.

Krimpens bood ik wederstand,
Maar de slag trof te allen kant,
'k Ging in 't water, 'k ging ten vure,
Nieuw kastijden moest 'k verduren.

Smid! die tot een feller dracht
Slagen zwaarder hamer bracht,
Bij nog dichter samendrukken
Veer ik op, en spring aan stukken.

En Hij zeide kalm: gij véért?
Dat is lang door Mij begeerd,
Want dan heb Ik aan uw leven
Eindelijk Mijn kracht gegeven.

Uit „De Steile Tocht.”

WILLEM DE MÉRODE